

Det rette Samarbejde mellem Prest og Menighed.

(Referat leveret ved Kredsmødet i Everett, Wash., ved Past. Ove J. S. Preus. Trykt efter Kredsen's Beslutning.)

Naar en gaar i krig, da er det af den største Betydning at der er det fuldkomneste Samarbejde mellem Generalen og de Menige. Det er absolut nødvendigt at alle i Hæren har noget af den samme Kjerlighed til det som de kæmper for, at alle følger den samme Plan og kæmper mod det samme Maal. Derfor en eller anden mener han bør handle anderledes end befalet, kan hele Hærens Lykke være spildt.

Det er ikke om at gjøre først og fremsk. engang, at Generalen har givet de bedste mulige Ordre, eller at den bedste Plan for Kampen er befulgt. Det kunde godt træffe at en eller anden blandt de Menige kunde truffet noget bedre. Det er heller ikke om at gjøre at Generalen er Opbudsmanden til den Plan man skal befulge. Den unge Rekrut som er sendt ud for at spejde paa Fienden for første Gang kan i sine Meddelelser give Oplysninger og Forslag som kan være de bedste, blive adopterede, og saaledes blive afgjørende for den hele Hær med Hensyn til Kampmetode og Plan.

Hovedsagen vil ofte vise sig at være, at altsammen arbejder som det fuldkomneste Uhrverk. At alle er befulgt af den samme Kjerlighed til sit Land, at hver Afdeling ved hvad der skal gjøres og hvorledes det skal gjøres, at hver Soldat ved nøjagtig hvad der paahviler ham og saa bringer det til Udførelse, at der lige fra Oberstbefalende til den lille Trommeslager er den inderligste Samfølelse og fuldkomneste Samarbejde mod det store Maal man har sat sig, det er vel som oftest Hovedsagen til at Kampen for vedkommende Hær faar et heldigt Udfald.

Heri har vi et Billede paa Menigheden. Denne er i grunden en organiseret Hær, som fører en Kamp paa Liv og Død mod de fjendeste og grusomste Fiender, Djævelen og

hans aandelige Hær under Himlen, der pønser paa vor timelige og evige Undergang. Jesus Kristus er Oberstbefalende. Han har organiseret, oprettet, denne Hær, Menigheden. Han har lagt en Plan, som skal befulgges, angivet Kampmaaden, givet Soldaterne Vaaben i Hænde endog — hans hellige Ord. Han har ogsaa givet hver i Menigheden sin særegne Pligt i denne Kamp. Presten har faaet i Opdrag at udraabe, gjentagne, som en god Korporal, Herrens Ordre, prædike Ordet — Loven og Evangeliet — og forvalte Sakramenterne. Trusteerne har faaet den Pligt, at varetage Menighedens timelige (financielle) Affærer. Lærerne har Børnenes Undervisning — Indvælselse af nye Rekrutter — at varetage.

Her i denne Hær — den kristne Menighed — gjælder det ogsaa mere end i nogen anden Hær at man har det rette Samarbejde mellem de forskellige Afdelinger og mellem de enkelte Kæmpere.

Ikke mindst, men maaske aller mest gjælder det at have det rette Samarbejde mellem Prest og Menighed.

Og derfor, fordi det er af saa stor Betydning i vort Arbejde for at frelse Sjæle, i vor Kamp mod Synden og Djævelen, at have godt Samarbejde mellem de enkelte som kæmper i vor Hær, særlig mellem Prest og Menighed, er det gavnligt, ja af stor Vigtighed for os, som har saa let for at blive fløve og indbyrdes uenige, uafsladelig at belære og paaminde og opmuntre hverandre med Hensyn til vore Pligter i denne Hær. Ingen er for stor og for langt kommen til at modtage og ingen for ringe til at kunne give saadan Belærelse, Paamindeelse og Opmuntring.

Forat vi, hver enkelt af os, som er her forsamlet — haade Prester og Vægfolk — bedre kan komme til at forstå og udføre vor Del i det hellige Arbejde som Herren har givet os at udføre i Menigheden, derfor skulde vi altsaa nu samtale om dette:

Det rette Samarbejde mellem Prest og Menighed.

Hør vi gaar videre skal jeg forsøge at angive en kort Ledetræd for Samtalen:

1. Hvad er det rette Samarbejde mellem Prest og Menighed, eller, hvorledes bør dette Samarbejde være?

2. Hvad er det som ofte ødelægger dette Samarbejde?

3. Hvad er det som kan fremme dette Samarbejde?

1. Hvad er det rette Samarbejde mellem Prest og Menighed, eller, hvorledes bør dette Samarbejde være?

Det bør være saa at vi arbejder, for det første, af den samme Bevegrunde, for det andet, paa den samme Maade — efter den samme Plan — og, for det tredje, mod det samme Maal.

At de samme Bevegrunde.

Det er vel nok saa at naar vi taler om Samarbejde, saa tales ikke om noget som er skjult for vore Øine og derfor ikke nærmest om Bevegrunde, eller saadant som er inden i Menneskehjertet, men meget mere om noget ydre som vi alle ser med vore Øine, ydre Arbejde i Kirken. Men, alligevel, skal Samarbejdet mellem Prest og Menighed være idealt, ja, skal der virkelig blive Tale om Samarbejde i egentlig Forstand, noget som kan kaldes Samarbejde, da maa det gjøres af de samme, de rette Bevegrunde. Uden dette vil nemlig det Samarbejde som er velbehageligt for Gud og af ham velsignet mangle. Det vil meget mere blive som Samarbejdet mellem Kain og Abel da de ofrede. Vedre er, om vi maa vælge, en yde tilsyneladende Uenighed med virkelig Enighed med Hensyn til Bevegrundene.

Men hvad er da de rette Bevegrunde?

Den eneste rette Bevegrund maa være Kjerlighed til Gud. Kun da naar en har inderlig Kjerlighed til vor himmelske Fader for al hans Godhed mod os, først og fremst fordi „han har givet os sin Søn den enbaarne, forat hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes men have et evigt Liv,“ kun da kan vi syndige Mennesker tænke paa at arbejde

ret sammen imod Synden.

„Om jeg taler med Menneskers og Engles Tungemaal, men ikke har Kjerlighed, da er jeg en lydende Malm eller en klingende Bjælde“ — (1 Kor. 13, 1.)

Det første som maa findes i baade Prestens og Menighedslemmernes Hjerter er altsaa Kjerlighed til Gud. Da, naar Kjerlighed til Gud fylder begge Hjerter, da vil ogsaa begge være bevæget af den samme Mand, som vil drive dem og lede dem fremover paa Kjerlighedens Vej i det skjøneste Samarbejde.

Hvor deilig skal Guds Kirke staa, Og i hans Naamn Ynde staa, Naar alle Hjerter knyttet' er Udi et Sind og et Begjær: At elske ham og blive ved At vandre frem i Kjerlighed.

(Fortf. i næste Nr.)

Tamburen.

Om Høsten 1894 døde i London Doktor May Louis Rosvalley, som var en omvendt Føde og en nidkær Arbejder for Kristus. Fortællingen om hans Omvendelse er bleven fortalt i en liden Traktat, benævnt: „Charlie Caulson, Tamburen,“ som er spredt i to Millioner Eksemplarer, i sytten forskellige Sprog. Den lyder saa:

„Under den amerikanske Krig var jeg Læge i Armeen, og efter Slaget ved Gettysburg var der mange hundrede saarede Soldater paa Hospitalet. En af disse var en Gut, der tjente som Tambur. Hans Arm og Fod maatte sættes af, og da en af mine Assistentlæger vilde anvende Kloroform, vendte han sit Ansigt bort og negtede det. Da man jagde ham, at det var Oberstens Befaling, sagde han: „Bed Lægen komme til mig.“

Da jeg traadte hen til hans Side, sagde jeg: „Unge Mand, hvorfor vil De ikke have Kloroform? Jeg vilde ikke, at De skulde dø paa Slagmarken, derfor lod jeg dem bringe hid. Men De har nu tabt saa meget Blod, at De er for svag til at taale en Operation uden Kloroform, derfor vil det være bedst at tage den.“

Han lagde sin Haand paa min og saa mig ind i Ansigtet:

„Doktor,“ sagde han, „lige fra Barn af har jeg elsket Jesus. Jeg har lært at sætte min Tillid til ham, og jeg ved, jeg kan stole paa ham nu. Han er min Styrke, og han vil hjælpe mig, medens De sætter af min Arm og Fod.“

Jeg spurgte ham da, om han vilde lade mig give ham lidt Brændevin.

Atter saa han mig ind i Ansigtet og sagde:

„Doktor, da jeg var seks Aar gammel, knælede min Mor med mig med Armen om min Hals og sagde: „Charlie, din Far døde som en Dranker og gik i en Draufers Grab. Ved Jesus hjælpe dig til aldrig at smage sterkt Drik.“ Jeg lovede, at jeg aldrig vilde røre den skæbningsvangre Drik. Jeg er nu sytten Aar, men jeg har aldrig smagt noget stærkere end The og Kaffe, og jeg vil gaa med klare Sanser ind for Guds Trone.“

Jeg skal aldrig glemme det Blik, Gutten gav mig. Den Gang troede jeg ikke paa Jesus, men jeg respekterede Guttens Hengivenhed mod sin Frelser. Jeg spurgte ham, om han vilde se sin Præst. „Ja ja, gjerne,“ var Svaret.

Præsten kom, og han kjendte den fromme Ungling godt. Efter at have talt lidt med ham, sagde Tamburen vendt mod mig: „Nu, Doktor, er jeg færdig, og jeg lover Dem, at De ikke skal høre mig stonne, medens De sætter af min Arm og Fod, hvis De vil lade mig slippe Morsoform.“

Jeg lovede det, men jeg havde ikke Mod til at udføre Operationen uden først at gaa ud og tage lidt Stimulants for at styrke mine Nerver.

Medens der blev flaaet gennem Rjødet, kom der ikke en Lyd fra Charlie, men da jeg tog Sagen for at oversjage Venet, puttede han Snippen af Puden i Munden, og jeg hørte ham sige: „O, Jesus, kjære Jesus var mig nær!“ Han holdt sit Øste Der kom ikke en Lyd fra ham.

Den Nat kunde jeg ikke sove, thi overalt saa jeg disse blaa, milde Dine, og naar jeg lukkede mine Øine, ringede disse Ord i mine Øren: „Kjære Jesus, var mig nær!“

Fem Dage senere sendte han Bud efter mig, og det var fra ham og den Dag, at jeg hørte først Evangeliet.

„Doktor,“ sagde han, „min Tid er kommen; men Gud være lovet, jeg er rede til at vandre, og før jeg dør, vil jeg takke Dem af hele mit Hjerte for Deres Venlighed mod mig. Doktor, De er en Jøde. De tror ikke paa Jesus. Vil De være saa venlig at blive her og se mig dø i Troen paa min Frelser?“

Han tog min Haand og sagde:

„Doktor, jeg elsker Dem, fordi De er en Jøde; den bedste Var, jeg har

fundet i Verden, var en Jøde.“

„Hvem var det?“

„Jesus Kristus, hvem jeg henviser Dem til, før jeg dør. Vil De love mig, Doktor, at De ikke vil glemme, hvad jeg siger Dem?“

Jeg lovede det, og han fortsatte:

„For fem Dage siden, medens De affatte min Arm og Fod, bad jeg den Herre Jesus Kristus at omvende Deres Sjæl.“

Disse Ord gik mig dybt til Hjerte. Jeg kunde ikke forstaa, hvordan han, da jeg voldte ham den haarde Smerte, kunde glemme alt for sig selv og sin tanke paa sin Frelser og min uomvendte Tilstand. Alt, hvad jeg kunde sige ham, var: „Godt, min kjære Gut, De vil snart saa det godt.“ Med disse Ord forlod jeg ham, og tolv Minutter senere sov han hen i Jesu Arme.

Denne døende Guts Ord gjorde et dybt Indtryk paa mig. Jeg var rig den Tid, men jeg kunde have givet hver Dre, om jeg havde havt det med Kristus, som Charlie havde det.

I ti lange Aar kæmpede jeg mod Kristus med hele en rettroende Jødes Had, indtil Gud i sin Barmhjertighed bragte mig i Berørelse med en kristen Barber, som blev et andet Redskab til min Omvendelse.

Ved Krigenes Slutning var jeg ansat som inspicerende Løge. Paa en Tur til Washington stansede jeg en Dag nogle Timer i New York. Efter Middagen gik jeg ned i en Barberstue. Barberen var en from kristen, og han begyndte at tale med mig om Jesus. Han talte saa indtrængende, at jeg lyttede med stigende Opmerksomhed. Medens han talte, kom Tamburen, Charlie Caulson, frem for mit Munde, skjønt han havde været død i ti Aar. Barberen fangstede mig underlig.

Det var en kold Dag i Februar og saa glat paa Gaderne, at det var farligt at gaa. Den venlige Barber tilbød sig at følge mig til Stationen. Han sagde kun lidt paa Veien, men da vi kom til Stationen brød han Taussheden og sagde:

„Fremmede, De forstaaer maaske ikke, hvorfor jeg taler til Dem om dette, som er mig det kjæreste. Men jeg saa paa Deres Ansigt, at De var en Jøde.“ Han talte til mig om sin kjære Frelser; jeg gav ham Haanden til Afsked, og han tog den mellem begge sine og sagde: „Fremmede, vil De give mig Deres Kort eller Navn, saa lover jeg, at jeg ikke vil aflade at nævne Dem ved Navn i mine Bønner. Og maa nu Kristus følge Dem og ikke give Dem No, indtil De finder ham at være den Messias, som De længtes efter.“

Jeg takkede ham for hans Opmerksomhed, gav ham mit Kort og sagde med et vantros Smil: „Jeg er herude for, at det ikke er stat Jæve

for, at jeg nogensinde bliver Kristen.“

Han gav mig derpaa sit Kort og sagde:

„Vil De være saa venlig at sende mig nogle Linjer, om Gud skulde vilde høre min Bøn for Dem.“

Jeg imulede vantros og sagde:

„Det skal jeg,“ men jeg drømte ikke om, at inden otte og firti Timer skulde det ske.

Ved min Ankomst til Washington kjøbte jeg en Avis, og hvad der først vakte min Opmerksomhed var Announcen om nogle Møder i en af de største Kirker. En indre Røst ligesom sagde til mig: „Gaa derhen!“ Jeg havde aldrig været indenfor en Kirke under Gudstjenesten, og sli en Tanke vilde jeg før have anset som fra Djævelen. Jeg havde lovet min Far, at jeg aldrig vilde betræde et Sted, hvor „Bedrageren Jesus“ blev tilbedt som Gud, og ikke læse nogen Bog om ham, og jeg havde holdt mit Ord til nu.

Prædikanten havde endt sit Møde. Han indbød alle til at overvære Eftermiddagsmødet. Jeg modtog ikke Indbydelsen, da jeg jo var allfor glad ved at saa Anledning til at forlade Kirken. Jeg havde naaet Døren, da jeg følte, at nogen tog mig i Frakken. Da jeg vendte mig, saa jeg en ældre Dame.

„Tilgiv mig,“ sagde hun, „jeg ser, at De er en Officer. Jeg tror, De kom hid for at søge Frelseren, og De har ikke fundet ham endnu. Kom tilbage, og lad os bede sammen!“

„Arve,“ svarede jeg, „jeg er en Jøde.“

Hun svarede: „Det bryr jeg mig ikke om: Jesus døde for Jøde saavel som for Hedning.“

Jeg fulgte hende tilbage til den Plads, som jeg mys havde forladt. Den gamle Dame saa mig rolig ind i Ansigtet og sagde: „Kjære Fremmede, jeg har fundet Jesus som den Frelser, der kan omvende ogsaa en Jøde, og jeg vil knæle ned og bede for Dem.“ Hun faldt ned og bad for mig, og da hun reiste sig fra Bønnen, strakte hun op sin Haand og sagde: „Vil De bede til Jesus, før De iasten gaar til Hvile?“

„Arve,“ svarede jeg, „jeg vil bede til min Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, men ikke til Jesus.“

„Gud være lovet!“ sagde hun, „Abrahams, Isaks og Jakobs Gud er min Kristus og Deres Messias.“

Jeg forlod Kirken. Da jeg kom hjem, syntes min Hustru, som var en streng, rettroende Jødinde, at jeg saa anspændt ud og spurgte, hvor jeg havde været. Jeg vilde ikke have og sagde, at jeg havde en vigtig Sag for og maatte skynde mig ind paa mit Studerboerelse. Der laaste jeg Døren og begyndte at bede. Jo nære jeg bad, desto nære følte

jeg mig. Tilfældigt knælede jeg og bad til Herren Jesus, som jeg havde lært at anse som en Bedrager. Med usigelig Glæde stod jeg op fra Bønnen og troede, at min kjære Hustru skulde dele min Glæde. Jeg styrkede ind til hende og sagde: „Kjære, jeg har fundet Messias.“

Hun saa grættens ud og spurgte koldt: „Fundet hvem?“

„Jesus Kristus, min Messias og Frelser,“ svarede jeg.

Hun sagde ikke et Ord, men fem Minutter efter forlod hun Huset og drog til sine Forældre, som levede lige ved. Den næste Morgen sagde de til hende, at hvis hun nogensinde mere kaldte mig „Gætesælle,“ vilde hun blive arveløs, udstødt fra Synagogen og forbandet. Samtidig blev mine to Børn hentet og jagt, at de aldrig mere maatte kalde mig „Fader.“ Jeg forsøgte alt for at saa tale med min Hustru, men forgjæves. I fem og firti Dage besvarede hun ikke mine Breve, skjønt jeg skrev daglig til hende.

En Morgen fik jeg et Telegram saalydende: „Kjære Gætesælle! Kom hjem straks. Jeg troede, du havde lært og jeg Ret; men jeg har fundet, at det var omvendt. Din Kristus er min Messias, din Jesus min Frelser. Jeg har omvendt min Sjæl.“

Jeg tog Hurtigtoget til Washington. Da jeg kom til mit Hus, saa jeg min Hustru staa i Døren. Hendes Ansigt strålede af Glæde. Hun løb mig imøde, slog Armen om min Hals og kyskede mig. Hendes Far og Mor stod og saa paa os og begyndte at forbande os begge.“

Lad ingen tro, at det er let for en Jøde at blive en Kristen. Han maa være beredt paa at forlade Fader, Moder, Hustru for Guds Riges Skyld. Men det staar fast: Naar min Fader og Moder forlader mig, da vil Herren tage mig op.

En glædelig Oplevelse.

En Embedsbroder fortalte mig følgende: I en af mine Menigheder boede en Mand, som var kjendt for at være en Spotter af Kristendommen. Han havde nydt en god Undervisning og kunde ansees for en oplyst og dannet Mand. Siden han kom her til Landet, var han dog blet mere og mere fiendsk findet mod Kirken, Religionen og Præsterne, tilfældigt var det kommet saa vidt, at han benyttede enhver Anledning til at spotte over Kristendommen, ja han endog spottede Kristus selv. Selvsagt kom han aldrig i Kirke.

Men nu skulde det hændes, at denne Mand blev syg. Han fik Læring, denne frygtede, langsomt men sikkert dødbringende Sygdom. I længere Tid rangiede han oppe uden at

kunne gjøre noget Arbejde, men lidt efter lidt blev han svagere og tilslut maaatte han holde Sengen.

Da jeg fik høre om hans Sygdom, reiste jeg for at besøge ham. Jeg fandt ham i Sengen, men han var snaksom og interessant og vilde gjerne tale om Kunst og Literatur og forresten om alle Verdens Ting. Det fremgik af hans Udtalelser, at han havde et skønt og hæderligt Liv meget høit, og at han ansaa den Sætning, „vi skal handle mod andre, som vi vil, a ide skal handle mod os,“ for en gylden Leveregele. Men da vi gjen-nem denne Obergang kom ind paa Kristendommen, viste det sig straks at han ikke længer var med.

Omtrent saalangt var vi komne første Gang, jeg besøgte ham. Da jeg gik, spurgte jeg, om han ønskede, at jeg skulde komme igjen. Joda, det var hyggeligt at træffe et dan-net Menneske og desuden var Timer-ne saa lange, naar han maatte holde Sengen. Det var altsaa Zuffet om at passiare og fordrive Tiden, som gjorde, at han ikke havde noget imod mit Besøg, men der gaves ialfald An-ledning til at tale med ham. Han vil ialfald høre paa mig, saa jeg skal straks besøge ham igjen, tænkte jeg.

Næste Gang, jeg besøgte ham, kom vi straks ind paa religiøse Ting, men da fortalte han mig ogsaa straks lige ud, at Kristendommen havde han for længe Siden kastet overbord. Han var kommen over det. Kristendom-men var ikke noget for oplyste Folk. Jeg tilkjendegav, at jeg ikke var enig med ham i det. Dvertimod. Herpaa svarede han: „Ja, det er jo Deres 'business', som er Præst, at holde Folk i den Tro, at Kristendommen er værd at holdes paa. Det vilde jo ikke gaa an for Dem at tale imod Kristendommen, selv om De ikke trodde noget paa den.“

„Hvad er det da, De har imod Kristendommen?“ spurgte jeg. „De har været opdraget i den lutheriske Kirkes Lære og kjender Kristendommens Hovedsandsheder, hvad er det da, som De jærlig støder dem over i Kristendommen?“

„Jo, den kaster Fornuften overbord,“ svarede han.

„Naaja,“ sagde jeg, „det er nu sandt paa en Maade, men paa en anden Maade er det ikke sandt. Kristendommen sætter Guds Ord høiere end Fornuften, det er sandt, men naar Gud har givet os Fornuft, saa vil han, at vi skal bruge den. For Fornuft er nemlig ikke useilbor, men det er Guds Ord.“

„Ja, men Kristendommens Lære er altsaa fornuftsiridig,“ indvendte han.

„Det skal vi nu se paa lidt,“ mente jeg. „Lad os for Eksempel tænke paa, hvad Skriften og med den Kristendommen siger om Synden.“

Skriften siger, at Menneskene er onde af Naturen, og at de staar Gud imod, ja ikke kan gjøre Guds Vilje. Hvordan stemmer det med Fornuften, synes De? De har udtalt, at De har al Respekt for et Menneske, som lever et idealt Liv. Har De selv prøvet, om De kunde gjøre det, eller lad mig gaa saa langt som at spørge: Har De selv ført et saadant idealt Liv, som selv Gud ikke kunde finde nogen Feil ved?“

„Nei, det har jeg ikke,“ svarede han aabent.

„Lærer altsaa ikke ogsaa Fornuften og Erfaringen Dem,“ fortsatte jeg, „at der staar en Mur af Synd og Overtrædelse og Usuldfommenhed og Skrøbelighed og Skyld imellem Gud og det naturlige Menneske?“

Han modsvarede mig ikke, men han begyndte ligesom at tænke paa dette for sig selv. Jeg tænkte, at dette kunde være nok til en Begyndelse. Derfor forlod jeg ham med den Tanke, at jeg skulde besøge ham igjen, ja snart jeg fik Anledning til det.

Da jeg kom tilbage næste Gang, hørte jeg, at han havde spurgt efter, om ikke Præsten snart vilde komme. Nu havde han for første Gang saet Anledning til at tænke med Alvor paa disse Ting. Han var ligesom aflædt sin Stoltbed og i al sin Skrøbelighed stillet Ansigt til Ansigt med Gud selv. Paa den Maade havde han fundet at Kristendommens Lære ikke egentlig var saa fornuftsiridig, som han før havde troet. Desuden var han nu begyndt at se, at han ikke alene var legemlig syg, men ogsaa aandelig syg. Og den syge har Lægedom Behov.

Nu fandt jeg, at han var blevet alvorlig bekymret for sin Sjæls Sælighed. Jeg forsøgte at vejlede ham, saa godt jeg kunde, baade ved at overbevise ham og ved at fremdrage Evangeliets trøstefulde Indbydelse for ham. Det vilde bli for langt at fortælle alt, thi jeg besøgte ham ofte, og det blev mig itedse en større og større Glæde at tale med ham.

Er det Veirets Skyld?

Hvorfor gaar jeg i Kirke, selv om det regner rom blæser?

Ja, jeg har ikke seet nogensteds i Bibelen, at man skal høre Guds Ord, bare naar Veiret er godt.

Jeg ventey ogsaa at finde Prædikaanten paa sin Post, hvad enten det er godt Veir eller ei, og jeg vilde undre mig meget, om han blev hjemme, fordi det regner.

Uover jeg hjemme, saa forleber jeg ogsaa andre til at blive hjemme. Saaledes gaar megen Velfiguelse spildt, og jeg har Skyld derfor.

Om Ugen gaar da Forretnings-

manden til sit Arbejde, enten det regner eller ei, og Folk pleier ikke være bange for at gaa i Teater, paa Bal eller i Selskab, om Veiret er nok saa stngt. Mon ikke Jesus vilde sige til disse Udbydninger om Veiret, hvad han siger i Luk. 11, 18: „Da de begyndte alle straks at undskylde sig.“

HOTEL DIRECTORY.

Vi anbefaler vore Venner at benytte sig af følgende Hoteller, naar de er paa Reiser:

Tacoma.

HOTEL GORDON

1305½ Pacific Ave. Tacoma
Rum per Dag, Uge eller Maaned
THOS. L. HOLMES, Prop.

Spokane.

When in Spokane stop at

Hotel Alger

Opposite N. P. Depot
Transients a Specialty
Free baths.

New York.

LUTHERSK PILGRIM-HUS
No. 8 State St., New York.
Närmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter
Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.
Pastor E. Petersen, Emigrantmissio nær, træffes i Pilgrim-Hus og staaer Emigranterne bi med Raad og Daad

Lien's Pharmacy

Skandinavisht Apotek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter udfyldes nølagtig
M. 7314 1102 Tacoma Ave

DR. F. S. SANDBORG

Norsk Læge og Kirurg
Specialist i Børnesygdomme.
Kontor 311-312-313 Sunset Block
BELLINGHAM, WASH.
Office Phones: Main 322; A 512
Res. Phones: Main 321; A 570

Dr. S. J. Torney; Practice limited to diseases of Eye, Ear, Nose and Throat; Glasses filed. Red Cross Bldg., Bellingham, Wash.

J. T. WAGNESS

PHOTOGRAPHER
Latest and up to date work
STANWOOD Wash.

OTTO COLTOM & CO.

General Merchant

HARDWARE AND FURNITURE

Phone Line 1607 Custer, Wash.

Drs. J. W. & H. D. RAWLINGS

Tandläger

317-318 Warburton Bldg.
Telephone Main 5195

Cor. C & 11th Sts., Tacoma Wash

Oplag fra Luther Publ. House.

Steamship Agency

Billetter paa alle første Klasses Linier

WISSELL & EKBERG

1308 Pacific Avenue
Tacoma — | Wash.

Scandinavist

Begravelsesbureau

Telefon Main 7745 Home A 4745

LYNN & HAUGEN

945 Tacoma Ave.

Student - Supplies

of all Kinds

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac. Ave., Tacoma, Wn.

Alterbilleder

Portraetter og Kaudstads malerier udføres godt og billigt. Alt Arbejde garanteres. 17 Aars Erfaring. De bedste Anbefalinger haaves. Skriv efter Katalog i **Arne Berger, Artist.**

5444 Wash. Str., - Portland, Oreg

ENGER & JESDAHL

Klædeshandlere

Er det norske Hovedkvarter i Everett

1618 Hewitt Ave.

W. H. Mock & Sons

Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers

PHONES - - Office Main 126

Residence - { Red 3681

{ Main 2812

Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block, 1055 Elk St., Bellingham, Wn

W. & E. Schmidt Co

308 THIRD STREET,

MILWAUKEE, WISCONSIN

Skriv efter vor Katalog af Alterbilleder, Kors, Lysestager, Herubilder, Dobbeltenner, Salmebøger, Billeder, Prædikestole og Kirkebænk. Skriv til os.

C. C. MELLINGER

Begravelses-Direktør

Skandinaviske og Tyske Tales
Phones Main 251. Home A. 1251
910-12 Tacoma Ave. Tacoma, Wash.

"Pacific Herald."

A Religious Weekly,
Aristeligt Ugeblad udgivet af Prestekonferensen for Pacific Distrikt af den Norske Synode ved en Komite.

Entered as second-class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879."

Alt vedrørende Redaktionen indsendes til A. D. Bjerke, 1818 Donovan Ave., South Bellingham, Wash.

Alle Nyheder, Bekjendtgørelser og Notiser indsendes til "Pac. Herald" News, Puget Sound Posten, Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette Blads Forretning besørgeres af Past. G. M. Tjernagel. Breve adresserede "Pacific Herald," Stanwood, Wash., vil naa ham.

Bladet koster

For Maret\$.75
For Maret til Canada..... 1.00
For Maret til Norge..... 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Det andet Bud.

Man skal ikke gaa mange Skridt paa Gaden, før man hører en eller anden tage i en Ed og bande. Man kan høre de gyseligste Ting, hvorledes man ønsker Guds Forbandelse over sig, eller et Djævelen maa tage en. Man har sagt, at Vandet og Svergen er aftaget; men det er vist mere et fromt Ønske, end det er Virkelighed.

Svorfors bander man?

Er det det netop for at tage Guds Navn forfængelig? Er det for i Dieblisset at gjøre Synd og handle imod Guds Vilje?

I Almindelighed er det vel ikke netop saa. At det vidner om et Hjerte, som er ondt, vendt bort fra Gud, er jo saa; men det behøver ikke i Dieblisset at være lagt an paa at overtræde Guds Bud og Vilje.

Se paa den unge, halvvoxsne Gut, der tager i den ene Ed efter den anden? Svorfors? Mon det ikke er meget ofte den Grund, at han tror, det skal være nok og "karsligt?" Han ved ikke, at det netop er det modsatte, men han indbilder sig, at det hører med til at være "voksen." Mange mener virkelig, at det at bande og sverge skal være Udtryk for Kraft og Energi; det høres saa mandig ud.

Men var Peter svag nogen Gang, saa var det i Øppersteprestens Gaard, da han bekræftede ved en Ed, at han ikke kjendte Jesus.

En Officer sagde engang: "En dygtig Soldat maa bande."

Og det skulde være nødvendigt?

Der fortælles om en hedenf Officer, som sagde:

"Jeg har Stridsmand under mig, og siger jeg til denne: Gaa! saa gaar han, og til den anden: Kom! saa kommer han, og til min Tjener: Gjør det! saa gjør han det."

Nei, ikke Kraft og Energi og Mandighed beviser du ved at bande og sverge, men Svagbed, Feighed, Naardhed og Raahed.

Eller skal man bekræfte sine Udsagn ved at bande og sverge? Det sker jo ofte. Mange kan knapt komme frem med noget, uden at de skal søge at bekræfte det ved Ed. Men kan man ikke have Tillid til en ellers, faar man det slet ikke, naar vedkommende begynder at bande og sverge. Paa en sliig stoler man ikke. Det saundru Hjerte følger Herrens Ord: "Eders Tale skal være ja, ja, nei, nei; men hvad der er over dette, er af det onde."

Ja, bande og sverge er stygt og uddannet, siger mange, men Guds Navn tager de forfængeligt lige fuldt. Eller hvor ofte bliver ikke ved den ringeste Anledning sagt: "Na Herre Gud," et Udtryk, som rigtig gudes. Smilende, leende kommer man med det. Vidner det om, at Gud bor i Hjertet? Nei, tværtimod, det fortæller, at Gudsfrøkten er vegen fra Hjertet, at man omgaaes lefsærdig med det hellige Navn. Om du i dette Dieblisk stod Ansigt til Ansigt med ham, for hvem Himmel og Jord bæver, for hvem Seraferne tilhøller sine Naah, vilde du da i Lettsindighed komme med dit: "Herre Gud!"? Hvordan vilde det blive? - Men du staar dog hver Dag for Herrens Ansigt ogsaa her, hans Nie følger dig.

Og mon det vidner om stor Gudsfrøkt, om hellig Værefrøkt for Gud ståt og stadig at føre det hellige paa Læben, ja bruge det rent ud bare som en løst henkastet Silken? Svad er det andet end at tage Guds Navn forfængelig? Eller denne kameratslige Tiltale af Gud, hvor der er mere af Spøg og Lettsind end Alvor, mere af daarligh, syndig Vane end hellig Sandhed, hvad er det andet end Misbrug af det hellige? Man stiller sig for Guds Trone og beder: "Helliget worde dit Navn!" og i samme Stund omtales og tiltales han som en Duskamerat. Snif: "Hellig, hellig er den Herre Zebaoth! al Jorden er fuld af hans Vre!"

"Ja, men vi mener ikke noget ondt med det," heder det.

En daarligh Trøst, til ingen Nytte. Det viser kun, hvor tankeløst og lettsindig og syndig Hjertet er. "Herren vil ikke holde den ufskyldig, der misbruger hans Navn." Kald ingen Synd liden. Lad ikke Djævelen saa narre os til at undskyldte og bejmykke vor Synd. Den første Betingelse for, at vi skal seire, er, at vi erkjender vor Synd og tage det alvorligt.

Den, som frøgter og elsker Gud,

viser sin Gudsfrøkt, ikke ved at snakke og prate om Gud, men ved at leve hans Liv, Sandhedens og Kjærlighedens Liv, og Vennen bliver stadig: "Helliget worde dit Navn!"

Bort Arbejdsfelt.

Kredsmdøde i Kelfo og Portland.

Kredsmdødet i Kelfo, Or., aabnedes den 17. Febr. kl. 9:55 Form. ved Past. Sagoes med Salmesang og Oplæsning af 1 Kor., et Kapitel, og Bøn. Tilstedede ved Mødet var Pastorerne Sagoes, White, Ræste og Representant J. P. Larsen fra Silvertown, som ogsaa blev valgt Sekretær, og Menighedens Folk, 18 i Tal. Pastor White indledede Temaet:

1. At Menigheden er en Guds Forordning, og at den er der hvor Guds Ord prædiktes purret og rent og der hvor Sakramenterne forvantes efter Jesu egen Indstiftelse;

2. At Menighedens Opgave er at være tro Husholdere over disse Gaver som Gud har betroet den.

Dette er jo et vigtig og langt Tema, som der burde skrives meget om.

Pastorerne Ræste og Sagoes deltog flittig i Forhandlingerne; hvor der blev vist at det er nødvendigt at slutte sig til en retklærende Menighed hvor Gud har lagt Frelsesmidlerne, thi af os selv kan vi ikke udtaenke Redning men der er alt lagt tilrette, nemlig Ord og Sakramente, og det gaar ikke an at gaa efter vore Tanker i disse Ting, men efter Guds Ord, hvad det siger os om disse Ting, nemlig, kommer, og Gud vil hjælpe os frem til tro og Dnyghed. Han begynder og fuldender.

Der blev ogsaa nævnt om Nødvendigheden at bruge Ordet i Hjemmet, som saa sørgelig bliver forsvundet til Familiernes Skade.

Kl. 8 Aften samme Dag aabnedes Kredsmdødet i Vor Frelfers Lutherske Kirke, i Portland, ved Andagt af Pastor White.

Tilstede var foruden Stedets Pastor, Pastor Ræste fra Astoria og Menighedens Medlemmer og Representanterne J. P. Larsen, Silvertown, C. Howe og J. J. Sandsnæs fra Barlow, Ore.

Temaet for Behandling var: "Det rette Forhold mellem Præst og Menighed." Pastor Ræste, Referent. Dette er jo ogsaa et meget vigtig Emne. Gud give at ogsaa disse Saar kunde læges. Meget godt blev sagt og lyttet til med Opmerksomhed Skade at Tiden var saa kort.

En Vægmand mente, at ogsaa i dette Tilfælde, vilde Guds Ord i Hjemmet hjælpe.

Omtrent Kl. 10 endte dette velsignede Møde med Salmesang og Bøn

samt Herrens Betsignelse ved Past. Sagoes.

J. P. Larsen, Sekretær.

Tacoma.

Thorvald Martinson fra Prosser, Wash., og Wijs Marie Knudsen fra Fern Hill blev Onsdag den 10 Mars agetviede i Pastor Preus' Hjem, 1902 So. J St., i Nærværelse af nogle saa Venner. De Nygifte rejste samme Aften til Prosser, som skal blive deres fremtidige Hjem.

Vor Frelfers Menigheds Kvindeforening mødte den 11te Mars i Kirkens Sal. Fremmdødet var godt som jedvanligt. Mrs. N. B. Horn var Vertinde. Torsdags Aften i denne Uge giver den samme Forening en Aftenunderholdning i Kirkens Sal paa 17de og J Sts. Der blir baade Program og Forfriskninger. En rimelig Adgangspris vil forlanges. Torsdag den 25 Mars holdes det næste regulære Møde. Alle er velkomne til alle Kvindeforeningens Møder.

Søndags Eftermiddag blev Eddie Torgeson stedt til Hvile paa Tacoma Cemetery. Begravelsen foregik fra Yum og Haugens Kapel, hvor Pastor Preus talte Trøstens Ord. Afdsøde blev Søndags Aften pludselig syg. Det begyndte med Blodstørning. Læge blev tilkaldt og det viste sig at Gutten var angrebet af Taring. Paa Lægens Raad tog Tanten, Wijs Bertha Overbo, som i de sidste sex Aar har været som Mor for ham, den unge forældreløse Gut, ned til Pasco, Cal. Men efter tre Ugers Forløb viste det sig at hans Liv ikke stod til at redde. Saa kom de tilbage til Tacoma, hvor den syge saa under god Forpleining hos sin Tante til sin Død. Eddie blev bare 17 Aar gammel. Han havde de sidste Aar lagt sig med Iver efter Violin Spil og havde allerede drevet det ganske vidt. Ved sit vakre Spil og venlige Væsen havde han vundet sig en stor Skare Venner. Mange af disse var ogsaa tilstedede ved hans Jordeferd. Medens han laa paa sit Dødsleie var hans stadige Bøn den, at hans himmelske Fader i Jesu Blod vilde udillette al hans Synd og tage hans Sjæl til sig i Himmelen. Gud, som ikke støder nogen bodfærdig Synder bort har nu, det tror vi for vist, hørt denne Bøn, og vi sukker derfor med Tak til ham: "Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lobet."

Portland.

Prof. C. C. Kaaja, fra Med Wing, er med Familie paa Rejse her paa Aften. Det er ikke umuligt at Professorens kommer til at besøgte sig her i Oregon. Han er f. T. i Eugene for at se sig om.

C. Boe var for nogle Dage siden udsat for et slemt Uheld som nær havde kostet ham brudte Ven.

Den 10. ds. blev Tom P. Swennes og Katharina L. Hansen ægteviede i Brudgommens Hjem, 664 E. 20th St. Vi ønsker dem alt godt paa deres Livs Vandring!

Benjamin.

„Nei, han er ikke død. Jeg faar nok se ham igjen engang, for Gud hører Bønner, det ved jeg. Han vil ikke lade mig vandre bort uden at have faaet vide noget om Benjamin.“

Det var til Presten, den gamle Enke sagde dette. Maren Lindstrøm var en betroet Kvinde, for det var hende, som beboede de to Privatværelser i Byens eneste Forsamlingshus, og som stelte i Lokalet og tilfæaa alt, hvad der var. Alt Inventar og de kostbare Gjenstande, som blev opbevarede der, medens Bazarerne stod paa, kunde man være saa ganske tryg for, naar det var gamle Madam Lindstrøm, som tog vare paa det.

Madam Lindstrøm havde stor Interesse af sit Arbejde, og var tilfreds med sin Lod i Livet; om hun ikke havde meget at leve af, saa havde hun dog sit daglige Brød og kunde ernære sig uden andres Hjælp. Men en Sorg havde hun, som hun bar mest mulig i Stilhed: hun havde ikke paa flere Aar hørt fra sin eneste Søn, Benjamin. Han var Sømand og var draget ud som ganske ung, siden havde hun ikke seet ham. En kjærlig Gut var han dengang, om der end ikke havde været hynderlig Alvor hos ham; det kunde med Guds Hjælp komme siden, haabede hans Mor.

— uOaf a-vWZB MZBY JBY
De tre første Aarene kom der Breve fra ham, om det end var noksaa længe imellem, men saa sluttede de aldeles. Han var „gaaet iland“ fra det sidste Skibet, hun vidste om, i Hamburg engang, fortalte Kapteinen, hvem hun henvendte sig til, men hvor han saa havde taget Høre, vidste han ikke.

En Eftermiddag i November havde Madam Lindstrøm været ude for at gjøre noget Indkjøb. Da hun nærmede sig Huset igjen, blev hun staaende stille ret udenfor, forfærdet ved at se Lys i sine Vinduer. Nøglen havde hun liggende paa et hemmeligt Sted tæt ved Døren; men fjære, hvem andre kjendte vel til det?

Hun skyndte sig opover Trappen; Døren inde stod paa flem, der borte ved Døren stod en bredskuldret Mand i Sømandstrøje.

Han vendte sig om, og hun saa et skjæget Ansigt med et Par Fine, som hun syntes at kjende. Var det ikke Benjamins Fine? Skulde hun ikke kjende sin egen Søn, om der var

gaaet aldrig saa mange Aar, siden sidst, hun saa ham?

Ja, men slikt Udtryk havde der ikke før været i hendes Benjamins Ansigt! Ikke det haarde, hvæse —

„Er det — er det Benjamin?“

Hun strakte to skjælvende Hænder ud mod ham.

„Næst er det mig, ja! Kommen for at være hjemme en Stund, Mor. Men ækkelt og koldt har du det, — og ikke saa meget som en Dram kan jeg finde hos dig!“ sagde han med en forceret Latter.

Den gamle Kone satte sig paa en Stol og stirrede paa ham med opspilede Fine; der lagde sig som noget koldt, tungt over Brystet.

Var det dette, hun havde længtes efter og bedt om at maatte saa opleve? Var det hendes Søn, hendes eneste? „Na Gud,“ stønnede det inde i hende. „Na Gud, hvad har de gjort med Gutten min?“

„Tænk, at jeg skulde finde dig ilive da, Mor! Ja, men er de gamle seige, ja! Men har du ikke noget Mat at give en sulken Krop, du?“

„Næst, nu skal du saa Kasse straks!“

Han plystrede og gik om i Værelset, medens hun stelte Maden færdig, men syntes ikke at have stort at sige hende. Da han havde spist, sagde han:

„Saa faar du give mig Fenge til noget at varme sig paa, Mor!“

„Na nei, vil du?“ — begyndte Moderen, men et Blik paa hans Ansigt fik hende til at holde inde og trække Pungen op af Lommen.

„Ikke mere?“ Hans Fine vandrede om i Værelset. „Hvad har du i denne Bøssen her?“

„Benjamin! Den er ikke min! — Den hører til en Forening, som —“

„Dette er bare et Laan, skjønner du!“

Bøssen blev aabnet med en Kniv og Indholdet estertallet og tømt i Trøielommen; saa for han ud af Døren.

Da han kom tilbage, var det med Drankereus usikre Trin og famlende Hænder, og hans Mor hjalp ham tilfængs med Fortvilelse i Hjertet.

Saaledes var altsaa hendes Søn hendes eneste, kommet tilbage til hende!

Hu begyndte en Sorgen og Trængselens Tid. Det fredelige lille Hjem blev Skuepladsen for ublygselige Scener, naar Sønnen kom trækkende didind med Kamrater af samme Art, som han selv. Tilslut kom den længe frygtede Dag, da Presten havde det tunge Opdrag at meddele, at man under de nuværende Omstændigheder ikke længere kunde betro hende Opfyndet med Lokalet, og at hun om en Tid maatte slutte.

„En anden Sag var det, om Deres Søn slittede herfra,“ sagde Presten.

„Skal han ikke ud tiljøs igjen?“

„Jeg ved ikke,“ sagde hans Mor, medens Taarerne faldt i hendes Sang. „Jeg kan ikke bede ham rejse. Jeg har saa længe bedt Gud sende ham tilbage til mig, og nu, naar han har gjort det, maa jeg tage det, som følger. Jeg maa høre mit Kors. Gud kan endda forandre Benjamins Hjerte; for ham er ingenting umuligt!“

Men Gud alene vidste, med hvilken Gru hun saa Fremtiden imøde, berøvet den Post, som gav hende Livsophold, og uden at vide, hvordan hun skulde kunne opholde Livet i Alderdommen.

En Eftermiddag, nogle Dage efter, da Sønnen kom hjem lidt før, han pleiede, fandt han Stuen tom. Det var en kold Winterdag, og han undredes over, at Moderen var gaaet ud, da hun jo ikke var ganske braa, og det var begyndt at mørkne ogsaa. Da syntes han, han hørte en Lyd nedeunder — som af en, der talte ivrig; stundom lød det ogsaa, som en jamret sig i Graad.

Han begyndte at jøle en underlig Uro; for en Gangs Skyld var han helt ædru idag. Var det ikke Mors Stemme?

Han gik jagte nedeunder. Døren til „Lokalet“ var ulaaft; han gik stille ind. Ja, der borte i Salvmørket i en Krog, skintede han en Skuffe, som laa paa Knæ foran en Vænk; det var hans Mor. Nu forstod han det; hun bad. Sandsynligvis var hun gaaet hidned for at være sikker paa ikke at blive forstyrret.

Hun havde ikke hørt ham; hendes Sjæl var saa bevæget i hende af det, hun havde at tale med Gud om, at hun ikke sansede noget andet.

Hun raabte til Gud i sin Sjæls Kval — hun udstøtte sit Hjerte for ham med Suk og Graad. Det var for ham, hun bad — for den vildfarne Søn, det tabte Aar, som hendes Moderhjerte ikke kunde opgive Saa bet om. Hun trængte ind paa Gud, at han maatte forbarne sig over ham og røre hans Hjerte; han maatte gjøre det; hendes Søn, hendes eneste, maatte ikke gaa fortabt!

Den sterke Mand, som stod der ved Døren, begyndte at skjælve. Haardt og koldt, som hans Hjerte var, saa var det dog, som om det snørede sig sammen nu, og helt uvante Følelser steg op i ham. Noget, som havde været dødt, begyndte at røre paa sig; Samvittigheden var det, som omsider rejste sig af den Grav, hvor den saa længe havde ligget.

Da det blev stille deroppe, samlede han sig sammen og gik opover Salen.

„Mor, det er mig!“

Men ingen svarede.

Han strøg af en Jyrstikke og bød sig sig over hende. Han var faldt fremover Værten; det graa Haar var

løsnet og gledet ned over Ansigtet.

„Mor!“

Finene var luffede; var hun død? Nei, Hjertet slog endnu. Svag, som hun var, maatte hun være bekvemt af den sterke Sindsbevægelse, som hendes angstfulde Bøn havde bragt hende i. Hænderne var som Is — hun havde vel ikke taalt at være saa længe dernede i Kulden heller.

Han løstede hende op og bar hende ovenpaa. Forsigtig lagde han hende i Sengen, dækkede hende til og gned hendes kolde Hænder. Vilde hun aldrig vaagne? Var denne Besvimelse ganske Indledning til — ? Na Gud, det var ham, som havde dræbt hende!

„Mor! Mor!“

Hvem var det, som raabte hendes Navn med denne Klang i Stemmen? De matte Fine aabnede sig langsomt; det trætte Blik saa undrende op i hans. Hvad var det for Fine — hvad var det for et Blik? Havde det været en Drøm, alt det andet, og var nu hendes Søn, hendes Benjamin, kommet tilbage til hende? Og atter lød Spørgsmaalet:

„Er det — er det Benjamin?“

„Mor, jeg har været saa styg mod dig! Mor ikke dø nu, Mor, du maa leve for min Skyld — for at jeg kan gjøre det godt for dig igjen! Mor — fjære Mor!“

„Benjamin — Gutten min!“ Saa fæle Omfaldet — — —

Gamle Madam Lindstrøm var længe syg, men kom sig igjen under Sønnens omhyggelige Pleie. Sendes Post blev ikke givet til en anden; der var ingen Grund til det længere nu, da Sønnen var blit en ordentlig Mand og endog kunde hjælpe Moderen med Opfyldelsen af hendes Pligter.

Hans Mor er nu en lykkelig Kvinde; hendes Sjæl strømmer over af Tak mod den Gud, for hvem intet er umuligt, han, som „leder Menneskenes Hjerter som Vandbække.“

„Døren,“ „Aarenes Hyrde,“ „Dørvogteren.“

Det synes uforligeligt med den menneskelige Tankegang, at Herren falder sig haade „Døren,“ og „Aarenes Hyrde,“ og „Dørvogteren.“ Men for den, som ved, at der ingen Adgang er til Hæderen uden gennem Sønnen, at der er ingen, som kan give den, der hungre, at æde, eller den, der tørster, at drikke uden Jesus, og at ingen kan forjare og beskytte sine Aar uden den, som har overvundet Djævelen og taget hans Rustning fra ham, for den er det i Troen haade ret forstandigt og saare dyrebart, at Jesus kalder sig med disse Navne.

For det første er der kun een Dør til Himmerige; Menneskeforstand,

Egenretfærdighed og Sovmod har nok idelig arbeidet paa at lave nye og mageligere Døre til Guds Rige, men der er kun een, gennem hvilken man kan gaa ind, det er Jesus. Men den, som ved ham kommer ind i Huset, han hører ogsaa hjemme der. Tænk, hvor saligt at være et Guds Barn! at have Guds Himmel som sit Hus og sit Hjem, endog medens en er her nede paa Jorden i Forkænteligheden! O, hvorfor søger saa mange sig andre og falske Salighedsdøre, naar denne staar dem aaben, om de kun vil gaa under Korsfæstelse og Grav til Opstandelse og Liv. Derfor er Herren mere end en Dør; han er en Hyrde. Han gaar ud i Ørkenen for at opsoge de bortkomne Saar, og naar han har fundet dem, lægger han dem paa sine Skuldre og bærer dem hjem med Glæde. Der er et indderligt Hjertets Forhold mellem Jesus og den, han frelser. Hver den, som tror paa Sønnen, har et evigt Liv. O, Ven, vi kommer ikke jøvendt ind i Kristi Naaresti; han falder os ved Navn; har du hørt det? Har du svaret ham? Eller har du foragtet ham, traadt hans hellige Blod under dine Fødder? O nei, der er intet upersonligt i Frelsen; det gjælder der om dig, — at kaldes ved Navn, og kaste sig til Frelserens Fødder som en god Hyrde og en kjær Broder og siden følge ham. Da gaar han foran og viser os de grønne Græssange; da kjender vi ham og lyder hans velsignede Røst.

Men han er ogsaa Dørvogteren. Ulve og Hunde jager efter Sjælen og vil fortære den; Tyve og Røvere efterstræber den; Fremmede og Bedragerere vil forføre den; og hvor skal det arme; hjælpeløse Saar hen? — „Frygt ikke du lille Hjord!“ Kom kun bange Sjæl og slyk op til Jesus, naar Fienderne trænger paa. Han staar ved Døren og vogter den, og ingen kan komme ind uden hans Tilladelse; er du først indenfor hans Rindhegning, da er du trygg. I Frelserne, under Nødets Kamp, under Angsten for at tabe Livets Arv er han som en Klippe og et Horn for Israel. Er du gaaet gennem „Døren“, er Jesus din „Hyrde“ og din „Dørvogter“? Herre Jesus, lad os findes blandt dine, som er komne ind i dit Samfund, og vogt os og bevar os til vort Livs salige Ende for din Døds Skyld. Amen!

Trøst.

Er du fattig? „Har Gud ikke udvalgt dem, som er fattige i denne Verden, til at vorde rige i Troen og

Arvinger til det Rige, som han har lovet dem, der elsker ham?“ Er du forarget? „Forarget var han og forladt af Mænd, en Mand fuld af Piner og vel kjendt med Sygdom.“ Ef. 53, 3. Er du sorgfuld? „Sandelig, vore Sygdomme har han taget paa sig, og vore Piner har han båret.“ Ef. 53, 4. Er du i Tvivl og Naadvildhed? „Jeg vil undervise dig og lære dig den Vej, du skal vandre; jeg vil give dig Raad med mit Munde.“ Ps. 32, 8. Er du trætt? „Kommer hid til mig, alle I, som arbejder og er befærede, og jeg vil give eder Hvile!“ Math. 11, 28. Værer du paa tunge Tilskuelser? „Rast paa Herren, hvad dig tilstiftes! Han skal holde dig oppe.“ Ps. 55, 23. Er du mismodig? „Vi paa Herren, vær trofast, og dit Hjerte være sterkt, ja vi paa Herren!“ Ps. 27, 14. Er du svag? „De, som bier efter Herren, faar ny Kraft, løfter Vingerne som Ørne; de løber og bliver ikke trætte, de gaar og bliver ikke mødige.“ — Ef. 40, 31.

Er Grunden denne?

„Guds Ord er som et slebent Jernindvikelsesspeil.“ sagde en.

„Hvordan?“

„Jo; thi naar man synes, man er stor, og ser rigtig ind i Guds Ord, ser man saa liden ud. Thi det Ord gjør et Menneske lidet i egne Tine, han være i andres saa stor, han være vil. Og Mennesket faar se sig helt i det Speil, ikke bare en Del af sig.“

„Ja, det er sandt.“ svarede den anden, „bare nu Jøll ogsaa vilde se deri og ikke bare kaste et sløgt Blik nu og da. Det er vist den store Feil, det, som ogsaa gjør, at der bliver saa liden sand og virkelig Kristendom blandt os, at man ikke ser ind i Speilet, men bare kaster en sløgt Blik deri.“

De smaa Ting.

Små Ting og små Jøll har ofte udrettet store Ting. Sele den store Verden bestaar af små Dele, ligesaa små som Sandkornene ved Strandbredden. Det store Sævs Vølger bestaar af en utallig Mængde små Draaber. Hvor megen Roming indsamler ikke de små Vær i Forening af de små Væmster?

Derfor skal du ikke være modfalden, selv om du føler dig liden og svag og ikke kan udrette store Ting. En liden Lampe, tændt paa Strandbredden ved en gammel, fattig Rones Haand, reddede Engang et stort Skib med mange Mennesker fra Undergang. En Kristen i små Saar og med ringe Gaver kan ved små Ting, ved et venligt Ord, et godt Raad, en hjærlig Advarsel udrette store Ting for Guds Riges Sag. Prøv det!

„De har aabnet mig et Vindue.“

Den fromme Theolog Bengel laa en Gang syg og blev da anfægtet af alle Slags Tvivl og Vængstelser. Thi legentlig Svagthed er Fienden en beleiligt Anledning til at prøve sine Muligheder, som vi jo læser om vor kjære Frelser, at da han havde været i Ørkenen i fyrretve Dage og tilsidst begyndte at hungre, da gik Fristeren til ham.

I sin nedslaaede Sindstemning sendte Bengel Bud efter en ung Student og sagde til ham:

„Unge Broder, det er meget mørkt omkring mig; jeg beder Dem om at sige mig noget trøstefuldt.“

Den unge Mand blev forvirret; thi hvad skulde han vel have at sige til en saa fremragende Theolog som Professor Bengel. „Min Herre,“ svarede han, „De er en gammel, erfaren Mand; hvor kan De vente, at jeg skulde kunne sige Dem noget, som kan trøste Dem?“

Men Bengel svarede:

„De er theologisk Student og hvis De senere, naar De kommer i Embede, skal blive en nyttig Tjener, maa de ofte kunne trøste Mennesker, der er meget nedslaaede ligesom jeg. Jeg haaber, at De vil sige mig noget trøstefuldt.“

Dervaa svarede den unge Mand:

„Ja, saa ved jeg ikke andet at sige Dem, kjære Herre, end dette: 'Det er en troværdig Tale, fuldt vel værd at ankomme, at Jesus Kristus er kommen til Verden for at gjøre Syndere salige.'“

Dette Ord havde en forunderlig Virkning paa den kjære, fromme og ydmyge Bengel. Han udraabte:

„O, hvad bedre kunde De ogsaa have sagt mig! Jeg takker Dem! De har aabnet mig et Vindue.“

Ja, i Sandhed, om vi blot betænker og griber om et saadant ensfoldigt Raadens Ord, da forvinder alt Slags Mørke. Det er, ligesom der aabnes et Vindue, hvorigennem der strømmer frisk Luft ind i Sjælen. Det er, ligesom der aabnes et Vindue, hvorigennem den fangne Fugl kan flyve ud i Friheden. Det er, ligesom der aabnes et Vindue, hvorigennem der lyder Fuglesang, medens Solen og Blomsterdust følger ind og vederkvæger det syge Sind.

Jesus er kommen til Verden for at gjøre Syndere salige. Hvad Rød har jeg da? Lad være, at det, som trykker og tynger mig, hænger sammen med min Synd, maaske gamle Fortidsynder, som da David sukke: Herre, kom ikke min Ungdoms Synder ihu! saa giver altsaa netop min Synd mig Adkomst til Jesus Kristus. Thi til hvem er han kommen? Til Syndere! Og hvad vil han gjøre ved dem? Han vil gjøre dem salige.

Han havde Ret, den gamle Professor, heri er al Trøst som i en Sum: Jesus Kristus er kommen til Verden for at gjøre Syndere salige. Det kan gjøre Hjertet glad igjen.

Er jeg i det rette Tog?

En Dag rejste vi med en Dame, der idelig sad i en stor Vængstelse for ikke at være i det rette Tog.

„En Gang,“ fortalte hun, „var jeg kommen i et galt Tog, og jeg vilde være kjørt ganske rolig videre paa den forkjerte Vej, hvis ikke en liden Gut ved Siden af mig havde raabt, da vi stansede.“

„Jeg skal til den og den Station; mon jeg er i det rette Tog?“ „Nei,“ svarede Konduktøren, „i et galt!“ — Saa var jeg det ogsaa! Den lille Gut sprang ud og jeg bagefter. Det rette Tog var begyndt at sætte sig i Bevægelse. Jeg sprang med Konduktøren ind i en Vogn, jeg brød mig ikke om, med hvem jeg var, naar jeg blot kom i det rette Tog.“

Disse Ord slog mig og satte Tankerne i Bevægelse.

„Er jeg i det rette Tog?“ Kjære Læser! Der er kun et ret Tog til Evigheden. Der løber mange Tog paa Livets Bane, kun et eneste paa de Skinner, som fører til Himlen, de andre løber alle fra Himlen. Togene synes ofte at løbe Side om Side, tilsyneladende ser de ens ud, og alle iler de hastig mod sine forskjellige Maal.

Er det ikke befremdelig, at vi, som er saa befyntrede for at komme i det rette Tog til et jordisk Maal, hvorhen dog lidt Penge og en anden Jernbanebillet altid kan bringe os, at vi nøies med at spørge om det rette Tog til Evigheden først ved Rejsens Ende? Vi sidder og ser ud af Kupevinduerne, beundrer Landskabet, taler med vore Medreisende, læser og sover, foretager os alt uden netop det at spørge: „Er jeg i det rette Tog?“

Det eneste Tog, som fører til Himlen, er det Tog, vor Herre Jesus Kristus fører, alle de andre Tog løber paa den brede Vej til Fortabelsen. I hvilket Tog er du? Gjør dig selv det Spørgsmaal ærlig og alvorlig for Guds Naavn, saa sandt du sætter Pris paa din Sjæls Frelse. Det gjælder dit evige Liv!

Hvad har du tabt?

Han græd bitterlig, som om der var hændt ham en stor Ulykke. En Engel, som kom forbi, stansede og spurgte deltagende:

„Hvad feiler dig?“

„Jeg har lidt et frygtelig Tab,“ svarede Manden.

„Det bedrøber mig at høre,“ sagde Engelen, medens Lærerne løb ned

over hans Kinder. „Er det et stort Tab?“

„Ja, meget stort, svarede Manden og græd heftigere end før.

„Vil du fortælle mig, hvad det er?“ spurgte Engelen mildt. „Svad er det, du har tabt?“

„Jeg har tabt mine Penge,“ udbrød Manden og græd, som hans Hjerte skulde briste.

„Na,“ sagde Engelen, „er det det hele? Jeg tænkte, saaledes som du græd, at du havde tabt din Sjæl.“

„Sjæl? — nei; men — —“

„Ja, hvad gavner det dig, om du vandt al Verden, men tog Skade paa din Sjæl?“

Den grædende tørrede sine Taarer, saa undrende paa Engelen og udbrød for sig selv:

„Min Sjæl, min Sjæl!“

Saa gif han sin egen Vej — og Engelen sin.

— Men Sjælen?

Gjør det straks.

Derjom man har en Blomst, man vil glæde nogen med, saa gif den idag og opfæt det ikke til imorgen. En venlig Tanke er mere værd for det levende Hjerte end et Væld af kostbare Blomster til den døde, selv om de gives af det kjærligste Hjerte.

Derjom man har et Besøg at gøre hos en syg, som man ved vil opnaa tre og trøste, saa opfæt det ikke, men gjør det idag, for at ikke en anden Døden, skal komme endnu før og lægge sin kolde Haand paa det længselsfulde Hjerte og for bestandig udslukke ikke alene al Sorg, men tillige og saa al Glæde. I Dødens Rige og Gravens Stilhed føler Hjertet sig ikke mere alene og forladt, der har det ophørt at banke af Uro og Længsel og har faaet Fred.

Derjom man elsker varmt og inderlig, saa vis det, og læg ikke Skjul derpaa, lad de levende saa Del deri. Livet kan snart være udslukket.

Derjom man har et venlig Smil at give bort, saa gif det idag og uden Tøven. Menneffene skal ofte fortæres af Længsel efter Venlighed. Skjønt Vinene kan se nok saa rolige og ligegyldige, ja endog trodige ud, kan dog et saadant Smil opklare dem og saa dem til at straa. Naar de maaske imorgen er lukkede i Døden, vil selv det sunneste Smil være spildt og uden Værd.

Derjom man har et trøstende, opmuntrende eller kjærlig Ord at sige, saa gif det idag. Det kan maaske forhindre et Hjerte i at fortvile eller frelse en Sjæl fra at gaa tilgrunde. Intet Ord kan mere naa dens Zien, som imorgen ligger død, end som før alt.

Vær.

En Stomager havde taget en Værragt og var i Begyndelsen meget vel

tilfreds med ham. Men Gutten blev tilfældigt saa døben, at Meesteren ikke vilde have ham længer.

„Jeg forestiller ham,“ sagde Skomageren en Dag til Guttens Pleiefader, „hvor ilde han handler, og jeg taler til ham hver Dag baade om Himmel og Helvede, og søger at gjøre ham glad i Kristus, men det lader ikke til, det nytter noget; Gutten bliver lige slem og døben.“

„Men har De da,“ svarede den anden, „talt ligejaa ofte til Kristus om Gutten, som De har talt til Gutten om Kristus?“

„De har Ret,“ svarede den brave Skomager, „deri ligger det. Jeg skal beholde Gutten og følge Deres Raad.“

Men Gutten blev senere from og kint.

Svernhjulet.

Nifodenus, en omvendt Indianer, udtrykte sig sædvanlig i Villeder. En Dag arbejdede han ved Møllen, da Missionæren kom bort til ham.

„Værer,“ sagde han til denne, „jeg har betragtet det store Svernhjul, som fætter alle de andre i Bevægelse. Alt var for en Stund siden Liv og Virksomhed, men ret som det var, tankede altsammen, og hele Svernen yntes at være død. Da tænkte jeg: Dette er et Billede af mit Hjerte. Det er i sig selv dødt som Svernhjulet, men saasnart Kristi Kjærlighed faar strømme derind, begynder det at bevæge sig og leve. Saasnart det derimod taber Bliffet paa Kristus, jagter det lidt efter lidt, indtil det ganske dør bort.“

Tænk paa dette, Værer!

PACIFIC DISTRIKTS PASTER OG MENIGHEDER.

Oakland, Cal.
Trefoldighedens lutherske Kirke, 823 Athens Ave., near San Pablo og 25th St. Norsk Gudstjeneste hver Søndag Kl. 11 Form. Om Aften Kl. 8. Bibel-læsning, kristelige Foredrag, Missionsmøder, o. s. v.

M. A. CHRISTENSEN, Pastor.
Bopæl ved Kirken. Tel. Oakland 6637.
St. Paul's English Ev. Luth. Church, 32nd & Linden Sts. Services Sundays at 11 a. m. Sunday School 10 a. m. Fruitvale.

Masonic Hall—Services the 1st and 3rd Sundays of every month at 3:30 p. m. Sunday School every Sunday 2:30 p. m.

Russell.
Services, 4th Sunday, 7:30 p. m.; Sunday School, 6:30 p. m.
S. B. HUSTVEDT, Pastor.

Bellingham.
Zions lutherske Kirke, Grant St. nær Gladstone. Gudstjeneste hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 7:45. Alle Formiddagsgudstjenester holdes i det norske Sprog og alle Aftengudstjenester i det engelske Sprog. Søndagsskole Kl. 10 Formiddag.
O. J. ORDAL, Pastor.
1460 Humboldt St. Tel. Main 2703.

Tacoma.
Vor Frelses Ev. Luth. Kirke, Hj. af 17de og So. J Sts., Cable og So. K St. Cars. Gudstjeneste hver Søndags For-

middag Kl. 11, Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:30.

Preus, Ove J. H., 1902 So. J St.

Portland, Oregon.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11 Aften Kl. 8 i Vor Frelses Kirke, Hjørnet af E 10 og Grant St. Tag Sellwood eller W. R. eller W. W. Sporvogn til E Grant St.

Kelso.
Gudstj. efter Tillysning.
O. HAGOES, Pastor.

Silverton, Oregon.
Gudstj. 1ste, 2den og 3die Søndag Kl. 11 Form. paa norsk. 1ste og 3die Søndag, Kl. 7:30 Aften paa engelsk. Ungdomsforeningen møder 2den Søndag Efterm. i Maanedens.

Barlow.
Gudstj. sidste Søndag i Maanedens. Form. Kl. 10:30 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. 2den Onsdag i Maanedens, Kl. 7:30 Aften paa norsk.

Sodaville.
Gudstj. efter Tillysning.
A. O. WHITE, Pastor.

Astoria, Oregon.
Astoria første norske ev. luth. Kirke af Den norske Synode, Hjørnet af 29de og Grand Ave. Gudstjeneste hver Søndag, undtagen den første i Maanedens; Formiddag Kl. 10:45 og Aften Kl. 8.

Quincy.
Gudstjeneste den første Søndag i Maanedens Kl. 11 Formiddag.

Oak Point og Alpha, Wash.
Gudstjeneste efter Tillysning.
THEO. P. NESTE, Pastor.
417—29th Street, Astoria, Ore.

Genesee, Idaho.
Vor Frelses—Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 11 Form. The Eng. Lutheran—Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 3 Eftm.

Potlatch, Idaho.
Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 2:30 Eftm. og 7:30 Aft.

Clarkston, Lewiston, Kamiah, Palouse
Gudstjeneste efter Tillysning.
O. C. HELLEKSON, Pastor.

Seattle.
Immanuel's lutherske Kirke af den norske Synode, Hjørnet af Pontius Ave. og Thomas St.—Lake Union eller University Sporvogn til Thomas St., saa to "Blocks" vest (ned Bakken). Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11 og Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:45.
H. A. STUB, Pastor.
1215 Thomas St. Tel.: Main 4438.

Stanwood, Wash.
Trefoldighed—1ste Søndag i hver Maaned Gudstjeneste paa engelsk Kl. 7:30. 2den, 3die og 4de Søndag Kl. 11 Form. norsk Gudstjeneste.

Freeborn.
Gudstjeneste 1ste Søndag Kl. 11 Form.

Camano.
Gudstj. 2den og 4de Søndag Kl. 3 Efterm.

Florence.
Gudstj. 3de Søndag Kl. 3 Efterm.
H. M. TIERNAGEL, Pastor.

Los Angeles, Cal.
Gudstjenester—Hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 8, med Undtagelse af 3die Søndag Aften.
Engelsk Gudstjeneste om Aftenen den første Søndag og Formiddagen den sidste Søndag i hver Maaned Søndagsskole—Norsk og engelsk, Kl. 9:30.

CARL I. SAUER, Pastor.
2619 Paloma Ave.

Santa Barbara, Cal.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11, undtagen 2den og sidste Søndag i Maanedens, da Gudstj. holdes Kl. 7:45 Aften. Kirken ligger paa Hjør. af Bath og First St. Tag Oak Park Car. Tel. Home 1218.
N. PEDERSEN, Pastor.

Vashon—Gudstj. 1. og 3. Søndag Formiddag Kl. 11.
Orillia Gudstj.—2. og 4. Søndag, Kl. 10:45.

Olalla Gudstj.—3. Søndag Kl. 4 Eftm. og Kl. 8 Aften. 1. Tirsdag Kl. 8 Aften. Ruston Gudstj.—1., 2. og 4. Søndag Aften Kl. 8.
Gig Harbor Gudstj.—Efter Tillysning.
Phone Main 3910 **OLAF EGER.**
4304 N. Cheyenne St., Tacoma.

San Francisco.
The Trinity English Evangelical Lutheran Church, 2222 Howard St., near 18th St., San Francisco; residence, 2222 Howard St. Services: Sundays at 11 a. m.; Sunday School at 10 a. m.; Sunday School in San Bruno Chapel every Sunday at 3 p. m.
E. M. STENSRUD.
2222 Howard St. Phone: Market 3148

PACIFIC DISTRIKTS PASTER.

- Neste, Theo. P., 417 29th St., Astoria, Ore.
- Norgaard, C. H., E 622 Webster St. Phone, 5824, Spokane, Wash.
- Aaberg, O. H., Parkland, Wash.
- Borge, O., Box 14, Lawrence, Whatcom County, Wash.
- Blakkan, J., Box 175, Rockford, Wash.
- Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.
- Bjerke, A. O., 1818 Dolovan, So. Bellingham, Wash.
- Baalson, H. E., Silvana, Wash.
- Brevig, T. L., Teller, Alaska.
- Christenson, M. A., 823 Athens Ave., Oakland, Cal.
- Carlson, L., 544 Harrison St., San Francisco, Cal.
- Dale, J. O., Bothell, Wash.
- Eger, Olaf, 4520 No. Huson St. Phone: Main 3910, Tacoma.
- Foss, L. C., 2930 Lombard Ave., Everett, Wash.
- Grönsberg, O., 1694 Howard St., San Francisco, Cal.
- Hagoes, O., 425 E. 10 St. Tel. East 621 og B 1729. Portland, Ore.
- Hustvedt, S. B., 1007 32d St., Oakland, Cal.
- Harstad, B., Parkland, Wash.
- Hellekson, O. C., Genesee, Idaho.
- Holden, O. M., 1009 Milpas St., Santa Barbara, California.
- Heimdahl, O. E., Parkland, Wash.
- Ingebritson, H., Fir, Wash.
- Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.
- Ordal, O. J., 1460 Humboldt St., Tel. Main 2703, Bellingham, Wash.
- Pedersen, N., 1009 Milpas St. Tel. Home 1218, Santa Barbara.
- Preus, Ove J. H., 1707 So. I St. Phone: M 4270.
- Rasmussen, L., North Bend, Ore.
- Sauer, Carl I., 2619 Paloma Ave.
- Stub, H. A., Tel. Main 4438, 1215 Thomas St., Seattle, Wash.
- Sörensen, H. W., 538 N. 77th St., Seattle, Wash.
- Stensrud, E. M., 2222 Howard St., San Francisco, Cal.
- Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.
- Tingelstad, O. A., Ballard, Wash.
- White, A. O., Silverton, Ore.
- Xavier, N. P., Parkland, Wash.

Kasserer for Indremissionen i Pacific Distrikt
T. K. SKOV
2138 South J Street
Tacoma, Wash.

Larsen, P. T., Bestyrer for Parkland Børnehjem, Parkland, Wash.
Aaberg, O. H., Kasserer for Parkland Børnehjem, Parkland, Wash.
Thompson, A. B., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.
Lagae, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Parkland.

Miss Nellie Tegland har i disse Dage Besøg af Anna Hove fra Genesee, Idaho.

Mr. Oscar J. Tegland, der sammen med John Demwick driver Forretning i Hoquiam aflagde nylig Parkland et kort Besøg.

Gamle Skolekammerater vil være interesserede i at vide, at Knut E. Zellum driver en Dairy Farm i den frugtbare Skagit Dal, omtrent en Mil syd for Mt. Vernon. Hans Adresse er Route 5, Mt. Vernon, Wash.

Af de ældre Elever er der mange, der vil erindre Mr. J. B. Larson, der frekventerede Akademiet det første Aar. Hans Hustru, hvis Pigenavn var Ida Sætra, var ogsaa Elev ved Akademiet. De bor nu paa 2521 Virginia St., Everett.

En af Akademiets mest loyale Sønner er Floyd Sather. Han havde ønsket at være tilstede ved Festen men kunde ikke slippe fra, da hans Arbejde lægger Beslag paa hele hans Tid. Han er Bestyrer af Glendale Creamery Co., ved Chimacum, Wash. Mr. Sather var en af dem, som subscriberede \$100 til Akademiet.

Akademiet har neppe nogen bedre „Booster“ end J. J. Erickson. Hans Adresse er 2214 Minor Ave. No., Seattle, Wa.

„Du har fjørt over det!“

En gammel Herre gif en Søndag Morgen til Kirke. Som han gif, mødte han en Mand, der fjørte en tung belæsjet Vogn igennem Vgen.

Da den gamle Herre kom lige ved Vognen, stansede han hurtigt, opløstede sine Hænder, pegede paa Reien under Vognen og udbroed:

„Der, der; du fjører over det, du har fjørt over det!“

Den fjørende blev hange og stansede straks sin Hest. Derpaa saa han under Hjulene og ventede at se knuste Levninger af et uskyldigt Varn eller i det mindste et staffels Dyr. Da han imidlertid ikke kunde opdage noget under Hjulene, saa han paa den gamle Herre og spurgte ham:

„Svad har jeg fjørt over, Herre?“

„Det tredie Bud, min Ven,“ var Svaret; „kom Sviledagen ihu, at du holder den hellig.“

De syge blandt os.

Takker du Gud hver Morgen, naar du staar op fra dit Leie frik efter en rolig Søv? Og kommer du ihu dem, som, naar Morgensoen titter ind i deres Sogebærelse og finder

dem blege og hjælpeløse, ser fremover mod en Dag til i Videlse?

Lad os aldrig glemme de syge! Vi burde ikke alene bede for dem, men vi ubrde ogsaa besøge dem. De venter paa os og undres, naar vi ikke kommer. De vil saa gjerne, at vi skal se til dem, at vi skal komme med nogle opmuntrende Ord og bringe Solskin ind i deres Bærelse. De bryr sig ikke om at høre om alle de sørgelige og hjertefjærende Ting, som har mødt os, eller som vi har hørt og læst om, men de vil blive glade, om vi fortæller dem alt det gode og lykkelige, som vi har oplevet.

Men fremfor alt, lad os give dem et eller andet herligt Ord fra Jesus — lad os aldrig undgaa at tale om ham; thi der er intet andet Navn, som kan sprede Frygt og tørre Taarer saa som hans.

Kan hænde, at en eller anden syg læser disse Ord. De er maaske ikke istand til at læse, hvad her er skrevet, men lad dem læse dette: „Kast paa Herren, hvad dig tilskikkes! Han skal holde dig oppe;“ og „Vi ved, at alle Ting tjener dem til gode, som elsker Gud.“ (Ps. 55, 23; Rom. 8, 28.) Lad dem saa lægge sig igjen og hvile paa disse dyrebare, trøstefulde Ord.

Maa Gud velsigne og trøste alle syge og bedrøvede og sørgende, og maatte de finde Fred og Haab i Jesus, de syges Ven.

Ligesom Troen arbejder uden at se, saaledes skal ogsaa Kjærligheden intet se, men mest arbejde der, hvor intet ser tiltrækkende ud, men hvor der er idel Ulyst og Hiendskab.

Du vil sørge for din Gud, ligesom han ikke var almægtig. Ved du heller, det vil sige: kast din Sorg paa Herren, han har Omsoerg for dig.

Den, som prædiker for andre, men selv lever et foragteligt Liv, er fordømt af sin egen Lære.

Sand Kristendom og klar Forstand trives godt sammen.

Religion uden Glæde er Sol udenlys og Barne.

STANWOOD

FEED & SALE STABLE

Rigs for Rent — General Teaming
J. W. Hall, Propr.

Hafstad & Johnson,

Heavy Shelf Hardware

STANWOOD - WASH

Attend The Pacific Lutheran Academy and Business College

Skolens Maal er gennem en grundig Undervisning paa et kristeligt Grundlag at forberede unge Mænd og Kvinder for et nyttigt Virke i Livet.

De følgende Kurser tilbydes:

- 1—Et to-aarigt Kursus for saadanne, som ikke er blevne færdige med common Skolen.
- 2—Et tre-aarigt Kursus for Skolelærere.
- 3—Et tre- eller fire-aarigt Kursus, alle Svistfag, for dem, som vil forberede sig til Optagelse ved et College eller Universitet.
- 4—Et Kursus i Bogholderi og andre Forretningsfag.
- 5—Et Kursus i Stenografi og Maskinskrift.
- 6—Et Kursus i Musik.
- 7—Et Kursus i Engelsk for Nykommere.
- 8—Korte Kurser i Tegning, Landmaaling, Navigation, Geologi, Mineralogi med mere.

Elever optages uden Eksamen naarsomhelst (helst ved en Termins Begyndelse) og faar selv vælge sine Fag.

Udgifterne for 3 Maaneder \$67.00; 6 Maaneder, \$127.00; 9 Maaneder \$180.00. Heri indbefattes Undervisning, Kost, Logis og Bask.

N. J. HONG, President,

Parkland, Wash.

To prevent in the future confusion with men of the same and similar name, which has caused considerable inconvenience and financial loss in the past, Dr. Hans Petersen will hereafter be known as

DR. PETERSEN-DANA

Also announces that he has moved his offices to
Pantages Theater Building
910 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

DR. E. L. HOGAN

Dentist

Sunset Phone 131

Rooms 8 and 9 Bank Bldg.

Stanwood

Washington

DRS. ROBERTS, DOERRER
AND BLODGETT

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash

DR. L. N. JACOBSEN

Norsk Læge og Kirurg

Kontortid 10—12, 2—4 og 7—8

Kontor 201 Peoples Savings Bank Bldg
Seattle, Wash.

Office Phones—Main 6177; Ind. 3202

Residence: Ind. 3620.

Geo. J. Ketchum

Dry Goods, Boots, Shoes & Fancy Groceries. Wholesale and retail.
Stanwood, Wash.

The Post Office

Confectionary Store.

Everything in our line, Large stock of latest and standard stationery
D. CARL PEARSON.
Stanwood, - - - - - Wash.

KLAEBOE DRUG CO.

(Etableret 1888)

For Specialitet er at ekspedere Recepter medbragte fra de skandinaviske Lande.
Stanwood, Wash.

BEN WILLARD

Undertaker and licensed
Embalmer
STANWOOD - WASH.

Dr. Hartman

Examineret Læge

Fra Kristiania Universitet.

Sunset 171 Independent 16
Stanwood, Wash.